

Και αφού δακρύζει ο άνθρωπος, δάκρυσε και ο Θεάνθρωπος!

Και εδάκρυσε και έκλαψε.

Δάκρυσε μία φορά, για έναν άνθρωπο, το Λάζαρο..

Έκλαψε μία φορά, για μια ολόκληρη πόλη, την Ιερουσαλήμ.

Και τις δύο φορές, προ του Πάθους Του.

Και ενώ θα μπορούσε να κατανοήσει κανείς την αντίδρασή Του για την επερχόμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, δύσκολα μπορούμε να κατανοήσουμε το δάκρυ Του μπροστά στον τάφο του φίλου Του Λαζάρου, τον οποίο εντός ολίγου επρόκειτο να αναστήσει!

Το δάκρυ, όμως, του Χριστού δεν ήταν δάκρυ για το νεκρό φίλο Του. Ήταν δάκρυ για την «κατάντια» του δημιουργήματός Του, για τον πνευματικά «νεκρό» άνθρωπο, που για άλλα πλάσθηκε, άλλα επέλεξε, σε άλλα κατέληξε...

Ήταν δάκρυ για όλο το γένος των ανθρώπων, που από βασιλέας της φύσεως εξέπεσε σε εκμεταλλευτή της...

Που από ουρανοπολίτης κατέληξε μέτοικος στην «κοιλιάδα του κλαυθμώνος»....

Που ενώ είναι πλασμένος για την αθανασία, βιώνει τη φθορά και το θάνατο!

Και σήμερα, όμως, ολίγον προ του Πάθους Του, ο Ιησούς δακρύζει και κλαίει για τον αγαπημένο Του λαό, τον Ελληνικό.

Κλαίει για ένα λαό, που ήταν προορισμένος, κατά τη δική Του διαβεβαίωση να «δοξάσει» τον Υιό του Ανθρώπου, και τον δόξασε!

Γιατί, μπορεί ο Εβραϊκός λαός να «δάνεισε» στο Χριστό το ανθρώπινο σώμα, ο Ελληνικός λαός, όμως, Τού δάνεισε τον ανθρώπινο λόγο, το μέσο για τη διάδοση του σωτηριώδους μηνύματός Του.

Δακρύζει και κλαίει, σήμερα, ο Ιησούς, βλέποντας τον Ελληνικό Λαό να γίνεται η «παλιόψαθα της κοινωνίας», κατά την εύγλωττη διαπίστωση του Μακρυγιάννη.

Δακρύζει και κλαίει, σήμερα, ο Ιησούς βλέποντας τους Έλληνες καταπτοημένους και απελπισμένους, να γίνονται «θέατρο των εθνών», δέκτες ειρωνικών σχολίων και ενίοτε εκλεπτυσμένων εκβιασμών, με θιγμένη την εθνική τους αξιοπρέπεια και προσβεβλημένο το εθνικό τους φιλότιμο...

Αλλά, το δάκρυ του Ιησού για την Ελλάδα είναι το ίδιο δάκρυ για το Λάζαρο. Ο Χριστός κλαίει, όχι για το χαμό, αλλά για την πτώση... Κλαίει όχι για την απώλεια, αλλά για την ευτέλεια..

Γιατί, ναι, δεν μας αξίζει μια τέτοια συντριβή!

Όσο δεν αξίζει στον άνθρωπο, την εικόνα του Θεού, ο θάνατος...

Κλαίει, έστω και αν γνωρίζει ότι αύριο, σαν τον Λάζαρο θα μας αναστήσει...

«Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο! Αύριο, αύριο, το Πάσχα του Θεού», τραγουδούσε, μέσα στην μαυρίλα της Κατοχής, του Αιγαίου ο ποιητής.

Το Μέγα Σάββατο του Έθνους μας δεν θα κρατήσει για πολύ... Γλυκοχαράζει η Κυριακή!

Αισθανόμαστε, είναι αλήθεια, μόνοι, κατάμονοι, στην αγωνία μας και ενίοτε πικρά ψιθυρίζουμε, «Θεέ μου, μας εγκατέλειψες;».

Ξεχνάμε, όμως, ότι όταν στο Σχολείο ο δάσκαλος μάς έβαζε γραπτή δοκιμασία, διαγώνισμα ή τέστ, αυτός έμενε σιωπηλός!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Αναρτήθηκε στην Ιστοσελίδα <https://www.sotirioslogos.gr>)